

Balogh Csaba

Zsoltárok 32¹

- 1 a Dávidé.
b Elmélkedés.
c Boldog az, akinek felemeltetett a hűtlensége,
d akinek befedeztetett vétke.
- 2 a Boldog az az ember, akinek Jahve nem tulajdonít bűnösséget,
b és nincs lelkében csalárdság.
- 3 a Mivelhogy hallgattam, elszenvedtek csontjaim
b a mindennap való ordításomban.
- 4 a Mivelhogy nappal és éjszaka rám nehezedett kezed,
b olyanná változtam, mint a mező a nyár hevében.
c Szelá
- 5 a Vétkemet tudattam veled,
b bűnösségemet nem fedeztem be.
c Azt mondtam:
d Vallást teszek hűtlenségemről Jahvénak.
e És te felemelted a vétkeim bűnösségét.
f Szelá
- 6 a Ezért imádkozzék minden kegyes hozzád, amikor összetöretés talál rá (?),
b amikor áradnak a nagy vizek, nem érnek el hozzád.
- 7 a Te rejtekhely vagy számomra,
b a szorongatástól megőrzöl engem, hogy
c megszabadíts, körülveszel engem.
d Szelá
- 8 a Hadd okítsalak és tanítsalak téged, hogy melyik úton járj,
b hadd adjak tanácsot, szemeim rajtad lesznek.
- 9 a Ne legyetek olyanok, mint a ló,
b mint az öszvér, amelynek nincs értelme,
c amelynek zablával és kantárral kell lépését kanyarítani,
d különben nem közelít hozzád.
- 10 a Sok a fájdalma a gonosznak,
b de aki bízik Jahvéban, azt kegyelem veszi körül.
- 11 a Örüljete Jáhvéban és ujjongjatok igazak,
b s vidítsátok mindazokat, akik egyenes szívűek.

¹ A Septuaginta (a héber szöveg ógörög fordítása, Kr.e. 3–2. sz.) és a Vulgata (Hieronymus Kr.u. 4–5. század) beosztása szerint ez a 31. Zsoltár. A magyar fordítás arra törekszik, hogy a héber zsoltár „hangulatát”, sajátos kifejezéseit, szórendjét, nyelvtani konstrukcióit lehetőleg szöveg-hűen adja vissza. A rövid jegyzetekben a héber szöveg vélhetően nem lényegtelen nyelvi árnyalataira hívom fel a figyelmet. A magyar bibliafordításokat illetően az alábbi rövidítések használom: RevK 1908 – 1908-as revideált Károli-fordítás; MBT – Magyar Bibliatársulat 1990-es ún. ökumenikus fordítása (újfordítás); RUF 2014 – Revideált Újfordítás; KNV 1997 – Káldi Neovulgáta; SZIT 2003 – Szent István Társulat fordítása; KIF 2002 – Kecskeméthy István fordítása.

Benkő Ildikó

32. zsoltár

Hagyjon el hűtlenségem!
Felejtsem förtelmem!
Tévelygésem ne találj,
ne legyek csalárd!

Nem Rólad tanúskodtam,
úgy ordítottam:
csontjaimig rothadtam.
Kezed súlya rajtam,
elfáradtam,
fű a kánikulában.

Hagyjon el hűtlenségem!
Felejtsem förtelmem!
Tévelygésem ne találj,
ne legyek csalárd!

Vétkem neked vallom,
sebemet föltárom,
orvosom,
tisztítsd ormótlanságom!

Hagyjon el hűtlenségem!
Felejtsem förtelmem!
Tévelygésem ne találj,
ne legyek csalárd!

A világ összetört,
hozom eléd a pört,
fene vizek ne sodorjanak,
rejtekem, ne szorongjak!
Végy körül engem, oltalmazz!

Hagyjon el hűtlenségem!
Felejtsem förtelmem!
Tévelygésem ne találj,
ne legyek csalárd!

Hadd mutassam a jó utat,
tanácsommal hadd vigyázzalak!
Ne légy ösztönlény, mint a ló, az öszvér,
melynek zabla szabja az ösvényt,
különben nem közelít.
Sok a kínja a kószálónak,
de aki az Úrban bízik, kegyelem öleli.
Örüljete az Úrban! Ujjongjatok, igazak!
Vidítsátok az egyenes szívűeket!

Kiss Judit Ágnes

32. zsoltár

Boldog az, kire nem haragszik Isten.
Még inkább, ki Istenre nem haragszik.
Megpróbáltam magamba fojtani
keserűségem – bentről mardosott.
Epét hánytam, csontjaim megrohadtak,
meggömbített a súly, egy láthatatlan
kéz fojtogatott és nyomott a földre.
Hallgattam, tűrtem, hogy emeljek vádat,
mikor a bűn mindig az emberé?

Aztán kirobbant, mint a hasmenés
a harag és vád minden régi szennye.
Ordítottam: mindenről ő tehet!
A Mindenható nem hallott meg engem!
Vagy meghallott, csak szívat, és röhög
hatalmas markába, míg összeroppant.
Használ engem kísérleti egérnek,
bokszzsáknak, lábtörlőnek, kesztyűbábnak.
Félek tőle, de nem tudom szeretni.

Akkor az Isten megragadott engem,
fölemelt és így szólt hozzám: „na végre!”
Mert neki nem kell a hazug imádság,
csak te. Pont így, ahogy vagy, káromolva
Nevetsz és sírsz és megvigasztalódsz.
S miután kiszégyenkezted magad,
halálig boldog parafadugóként
lebeghetsz gyöngédsége óceánján.

Lackfi János

Az ugrálószoba zsoltára

Boldog, aki hűtlen,
de hűtlenségét égbe hajítják,
nem esik földre le,
feldobják: hűtlenség, leesik: hűség, mi az?
Boldog, aki Isten hűségében dicsekszik,
ha már a sajátjából kifogyott.
Adj, Uram, hűséget, csak pár szálat,
a te dobozodban bőven akad még,
én az enyémet mind elszívtam.
Ja, és adj hozzá tüzet is.
Boldog az az ember,
akinek bűnére gyorsan rádobták a pokrócot,
csak Atyád meg ne lássa,
és megjön Atyám, és úgy tesz,
mint aki észre se vette:
„jé, hát bűn, az, úgy látom, nincs itt szál se”.
Boldog, akinek bűnét Isten szerteszórtá,
akinek bűnét Isten szórtá szerte,
lelkéből minden álnokságot,
félelmet, szégyent, versengést,
kéjvágyat, sunyulást, kamuzást
kifütyült a Lélek léghuzata,
de ettől épp hogy nem üres a kamra,
hanem csordultig tele édes, lépes Úrral.
Rázártam szájamat a gonoszságra,
fogsoromat bentről ostromolta,
némán ordítottam, mint a sakál,
csontjaim sajdultak belé.
Kezed rám nehezedett,
mint az olajütő prése,
és kisajtolta lelkem zsírját.
Kitikkadtam, mint a mező nyáron,
csípős por keringett ereimben.
Ekkor azt mondtam,
nem fedezem be vétkeimet,
nem aggatok elé ágyékkötőket,
nem leplezem el tiritarka szövetekkel.
Kiállok eléd, Uram,
megvallom, mit tettem,
nem beszélek mellé,
nem arcoskodom, nem háritok,
nem mentegetőzőm.

Pedig abban vérprofi vagyok,
több évtizedes gyakorlattal,
szakmai vizsgákkal,
nézd, Uram, a szomszédomat,
mennyit feketézik, fel se jelentem,
nézd, barátaim mind félrelépnek,
nézd, rokonaim ÁFÁt csálnak,
ne vedd hát komolyan kis undokságaimat,
kerekítendő tételek,
te meg oly nagylelkű vagy!
S mikor nem kamuztam többé
és nem hamuztam mellé,
hanem megvallottam bűnöm,
te vétkeimet égbe hajítottad.
Szétegette mindet a nap?
Elnyelte mennyei gravitáció?
Egy se hullott alá.
Imádkozzék hát hozzád mind,
akinek korsója összetörött,
és fájón, meztelenül villog ki a lelke.
Áradhatnak a nagy vizek,
csapdoshatják partfokomat,
az Úr hegyén állok,
tajték fel nem érhet oda.
Rejtekhelyem vagy,
oltalmazol engem,
mint elgurult gombot
a szekrény háta,
belső zseb a bukszát,
s bármerre nyújtom a kezem,
mindenfelől te vattázod
ki a teret körülöttem.
Figyeljetek rám,
igaz utat mutatok nektek,
okuljatok, mint a tinó,
tanuljatok, mint a számár,
én már voltam mindkettő
helyettetek is.
Ne kelljen fogatok közé
zablát vetni, hátatokon
ostorral vágni végig, úgy ráncigálni
benneteket, mint az oktalan barmot,
s mindent külön-külön
a szájatokba rágni.
Aki a gonoszban bízik,
fájdalom sújtja azt,
aki Jahvéban bízik,
kegyelem frissíti azt.

Öröm és ujjongás az Úrban
minden egyes nap,
ugrálóvár a szívnek
és szabadulószoza a léleknek!
A tiszta szívűek derűje
legyen ragályos,
terjedjen messze földre!

Mezei Balázs

32. zsoltár

**Boldog,
akinek hűtlenségét megbocsátja Istene,
mert vétke is eltöröltetik.**

**Boldog
a tiszta lelkű, hiszen nincs, aki kárhoztassa.**

*A hallgatás kiszáritja a csontot
és fájdalommal telíti a szívet.*

*A hallgatás:
Isten hatalmának súlya rajtad.
Miként a hőség, mindent feléget.*

*Feltárom tévedéseimet, Istenem!
Tévelygéseimet többé
el nem rejthetem.*

*Megvallom bűnömet neked,
hogy élnyerhessem bocsánatodat.*

*Hozzá forduljék a hívő,
mert így lesz biztonságban.*

*Az áradástól megmenekül
s a szabadulás hajnala
ráköszönt.*

**Megtanítalak a helyes útra, a bölcsességre,
mely szabaduláshoz vezet.**

**Ne legyetek olyanok, mint a lelkes állatok!
Nem képesek szabadon követni az igazságot.**

*A vétkest csapás csapás után éri.
De ha bízel Istenedben, szeretet a jutalmad.*

*Örvendjétek az Istenben, ujjongjatek, igazak!
Szívetek tisztaságában szeressétek az Istent!*

Petrőczi Éva
Zsoltárok 32

Dávidé
Elmélkedés.

Boldog, kinek hűtlensége
törölve, és minden vétke.

Boldog, ki Jahve előtt ártatlanul áll,
s lelkében a csalárdság helyet nem talál.

Mert elhallgattam bűneim,
naponta kínban senyvedtek csontjaim.

Nehéz volt éjem, s nappalom,
mint a mezőé, egy nyári, forró napon.
Szelá.

Így szóltam hát:
Jahvének megvallom bűnömet,
És így a vétket rólam elröptetted.
Szelá.

A megtöretés idején csakis az imádság segít,
akkor is véd, ha ránk zúdulnak vizeink.

Té vagy az én rejtekhelyem,
békémet Nálad meglelem,
óvó karod szabadítóm leszen.
Szelá

Engedd, hogy én tanítsalak, mutassam utadat,
tanácsom és tekintetem veled marad.

Ne szeszélyes ló,
vagy makacs öszvér módjára lépjetek,
hozzám ne zablával és kantárral
jöjjetek közelebb.

Számos kín gyötri a gonoszt,
de ki Jahvéban bízik, annak kegyelmet oszt.
Örüljete hát Benne, ti, igazak, s ujjongjatok,
s adjatok e vígságból azoknak, kiknek szíve Érte dobog.

Vörös István

A 32-es

- 1 DáViD
elmélkedése.
- Boldog az, aki felmentetett hűtlenségből,
akinek más dolgok elfedték vétkeit.
- 2 Boldog az, akit JaHVé nem lát bűnösnek,
és lelkében csakugyan nincs csalárdság.
- 3 Hallgatásomért csontjaim megritkulnak,
hiába a mindennapok oroszlánordítása.
- 4 Rám nehezül kezed nappal és rám nehezül éjszaka,
kiégek alatta, mint nyár alatt a mező.
Szelá.
- 5 Vétkeimet tudtadra adtam,
bűnösségemet nem takargattam.
Mondtam:
Hűtlenségemről JaHVénak vallok.
És Te vétkeimet kipöccintetted a bűnök közül.
Szelá.
- 6 Hát imádkozzanak a kegyesek, mikor összezúzatnak,
mikor a nagy víz kicsap a partjára, és elvág mindenkit TőLed.
- 7 Te vagy a rejtkehely,
szorongatástól őrzöl,
körülvessel, hogy megszabadíts.
Szelá.
- 8 Hadd oktassalak és tanítsalak ki, melyik úton járj,
tanácsom és szemem rajtad lesznek.
- 9 Ne legyetek esztelen lovak,
ostoba öszvérek,
kiket zabla és kantár kell irányban tartson,
különbön örökre távol maradnak.
- 10 A gonosz csupa fájás,
de aki JaHVÉban bízik, kegyelem veszi körül.
- 11 Örvendeztetek az úRban igazak, és ujjongjatok,
vidítsátok az egyenes szívűeket.